

El conflicte plantejat pel pressupost de l'any 2019

El nou govern de Pedro Sánchez, quan va ser constituït, a primers de juny, va anunciar que estava obligat a respectar el pressupost pel 2018 de Rajoy (formalment encara no aprovat) negociat amb Ciutadans i el PNB (a canvi d'algunes mesures parcials favorables als pensionistes, amb la contrapartida de noves partides per a la CAV i de trencar el sistema de pensions de repartiment introduint impostos finalistes).

Però Sánchez va justificar la mesura assegurant que en el nou pressupost pel 2019 hi hauria un canvi substancial amb un augment important dels pressupostos socials. No obstant això, a la fi de juliol la majoria aclaparadora dels diputats –de fet tots excepte el grup del PSOE i el del PNB– van rebutjar el “sostre de despesa” a que obliga la Llei d'Estabilitat Pressupostària de Montoro –ministre de Rajoy– aplicant les directives europees, o sigui les exigències del capital financer de reduir el dèficit.

En la nova negociació oberta aquests dies el Govern anuncia que ha aconseguit ampliar l'objectiu de dèficit de l'1,3 per cent del PIB (que era el compromís amb Brussel·les) a l'1,8 per cent. La qual cosa, segons el govern, dona un marge suficient.

No obstant això abans d'abordar aquesta qüestió cal, al nostre entendre, analitzar algunes de les conseqüències dels plans d'austeritat que al servei del capital financer i en nom del rescat dels bancs s'han deixat sentir EN TOTS els països europeus i més enllà.

Algunes lliçons del desastre de Gènova del 14 d'agost

L'emoció i la indignació del poble italià davant un desastre anunciat és compartit per tots els treballadors i els pobles d'Europa: 43 morts, centenars de ferits, una ciutat que és un centre industrial i cultural d'Itàlia en estat d'excepció, amb barris sencers abandonats, 50000 treballadors amenaçats d'acomiadament, són algunes de les conseqüències.

Però aquesta tragèdia TÈ responables. D'entrada els diferents governs d'esquerra i dreta que des del 82 s'han llançat a la febre privatitzadora. I la Unió Europea, en la que dirigents italians com Prodi i Draghi han tingut o tenen encara

un paper central, emetent directives de liberalització de l'economia i privatització.

Són responsables les grans multinacionals que van aconseguir que les administracions deixessin a les seves mans les infraestructures (des del disseny fins al control de seguretat), en aquest cas el control de les autopistes, ponts i viaductes. Privatització que no estalvia diners a l'Estat: Itàlia és tal vegada el país que més diners paga a les concessionàries privades. La societat Atlantia (propietat de la família Benetton) gestiona el 52 per cent dels 2.300 quilòmetres de pagament de les autopistes italianes, entre elles l'A10, en la qual està el viaducte Morandi pel qual travessa la ciutat el trànsit que ve de França, Espanya i part del nord d'Europa. Amb un augment espectacular del tràfic de camions impulsat per la desreglamentació del transport ferroviari i terrestre. I els governs ni tan sols han controlat que l'empresa privada revisés la seguretat (s'havia de renovar el pont fa 25 anys).

Recordem que Atlantia acaba de fer-se amb el control d'Abertis en una operació conjunta amb ACS, i això comportarà, en gran part, el control de la xarxa de peatge d'Espanya que té 2.530 quilòmetres. Els governs espanyols han autoritzat aquesta fusió, deixant les autopistes en mans dels especuladors que han causat el desastre de Gènova i del mafiós Florentino Pérez, que ha estafat a l'Estat en particular amb el projecte Castor. El govern, ara, haurà d'autoritzar que les autopistes siguin controlades per la nova companyia. Estarà el govern espanyol disposat a posar obstacles?

Atlantia ha obtingut 43.000 milions en 10 anys i uns beneficis nets legalment “declarats” d'uns 5.000. El contracte “secret” de concessió amb el govern italià fa que jurídicament si el nou govern italià (acusat de feixista per una part de la premsa) recupera la concessió, segons declaren els seus ministres, hauria d'indemnitzar a Atlantia amb uns 20.000 milions (regal enverinat dels anteriors governs de “esquerres i dretes”).

I no obstant, això NO és una qüestió italiana.

El 16 d'agost la premsa internacional publicava un document de la OCDE difós per la BBC sobre l'estat de les inversions públiques en infraestructures a escala in-

ternacional.

En deu anys, o sigui des del “inici” de l'actual crisi i la posada en pràctica dels plans d'austeritat, el descens de les inversions en autopistes i carreteres ha estat espectacular:

Itàlia de 13.660 milions d'euros en el 2017 a 5.150 en 2015

França de 14.000 milions a 10.000 i Espanya de 8.000 a 4.000

L'estudi no es limita a Europa, per exemple als Estats Units els dos terços de les infraestructures estan deteriorades i sense manteniment.

La naturalesa destructiva del capitalisme en crisi és una realitat palpable.

I per no cansar amb més xifres, una última sobre aquest tema. El primer pla d'austeritat del govern de Zapatero al maig del 2010 va comportar un atac directe al salari i les pensions, però al mateix temps va tenir unes conseqüències que potser van ser menys visibles: el ministeri de Foment va ser el més afectat perdent 6.045 milions en inversions (la meitat) i en aquesta quantitat s'hi han de sumar les retallades de les CCAA en infraestructures, que es calculen en 11.200 milions menys. La única diferència amb Itàlia és que la xarxa d'autovies, autopistes i vies i AVE és més recent.

Seguim reflexionant sobre el pressupost

Aquesta àmplia consideració a partir del desastre de Gènova serveix per comprendre la importància vital que té la discussió sobre el pressupost.

Aquest dijous 23 la premsa ha anunciat l'acord entre el Govern i Podemos per retirar al Senat la potestat de tombar el sostre de despesa. Recordem que aquesta mesura absolutament antidemocràtica va ser introduïda per Montoro en el marc de la Llei d'Estabilitat Pressupostària. El PP és majoria en el Senat, té el 60 per cent dels diputats amb el 30 per cent dels vots (això forma part de l'entramat antidemocràtic de les institucions elegides que permet que una minoria –pel sistema d'elecció– pugui controlar una institució clau). Aquesta decisió retorna al Congrés la capacitat de decidir i pot permetre restablir el debat del Pressupost.

Però no sluciona el problema.

De moment el Govern planteja que no pot derogar la Llei d'Estabilitat Pressupos-

tària que es deriva de l'article 135 de la Constitució (modificat a l'agost del 2011 amb traïdoria i celeritat, a les acaballes del govern Zapatero d'acord amb Rajoy) perquè el Govern entén que això seria trencar amb Brussel·les i la seva política de reducció del dèficit. Podemos plantejava " tornar a negociar amb Brussel·les" i derogar aquesta llei. Pel que sembla ho pensen resoldre modificant alguns punts de la Llei en un procés que durarà mesos.

La reacció franquista ha estat molt ràpida. PP i Ciutadans es presenten com els capdavanters de Brussel·les i el capital financer. Quan estaven al Govern anaven inflant el deute i falsejant les xifres de dèficit.

Amb les esmenes que es proposen introduir en la llei d'Estabilitat Pressupostària, amb el topall de l'1,8 de dèficit per aquest any, el Govern planteja que hi ha marge per millorar les pensions, alguna millora en l'administració, etc.

Caldrà esperar a les xifres. Alguna millora hi haurà . Però la política del govern seguirà marcada per mantenir les retallades i fins i tot agreujar-les segons els casos, amb la pressió del topall compromès amb Brussel·les i sobretot la pressió del deute de l'Estat deixada pels set anys i mig de govern Rajoy i que és

descomunal i hem de tenir en compte que el seu pagament és prioritari segons l'art. 135.

Veurem si amb el marge que acordin:

- Serà possible una negociació lliure entre administracions i serveis sense pressions dels sector privat?

- Recuperaran els salaris públics els diners perduts des de fa anys?

- S'actualitzaran les pensions? recuperaran el que han perdut? Serà l'estat garant de l'equilibri del sistema i no per mitjà de préstecs?

- Posaran en marxa un pla de xoc per treure de la situació crítica en la que es troba la Sanitat, l'Educació, els ajuntaments, les infraestructures?

A l'espera de les xifres, tot indica que en el marc pressupostari que el Govern intenta aprovar els pressupostos al Congrés serà difícil que vagi a crear ocupació massivament ni que sortim de les polítiques d'ajustos i retallades.

Els treballadors esperen que el Govern prengui mesures per a la majoria social acabant amb la política d'austeritat que com ha quedat demostrat a Grècia, NO ERA UNA NECESSITAT SINÓ UN CÀSTIG al poble grec que va gosar mobilitzar-se contra la Troica, i votar contra ella en el referèndum de juliol de 2015,

el resultat del qual va ser traït per Syriza i Tsipras.

Els fets demostren que no ES TRACTA de falta de mitjans. El 21d'agost la premsa internacional informava que durant el segon trimestre del 2018 les grans empreses del món sencer, incloses les espanyoles, havien distribuït entre els seus accionistes gairebé mig bilió d'euros (o sigui més del 12,9% que en el primer trimestre). Assistim en realitat a una transferència massiva de rendes al capital en detriment dels salaris i les inversions socials i públiques. No es tracta de falta de mitjans sinó de falta de VOLUNTAT política.

El moviment obrer, i les seves organitzacions, no és neutral davant aquest debat. És crucial per a les condicions materials i socials el proper període.

Si el Govern vol fer-se una base social NOMÉS té un camí, canviar l'orientació econòmica. En canvi, acceptar les exigències de l'entramat institucional del règim monàrquic i del capital financer solament li portaria a alienar-se a la majoria obrera i els pobles. És el que està en joc les properes setmanes i dependrà de la orientació dels acords que es portin a terme en el Congrés.

Llegeix , difon el n.º 98 de la Veritat

En aquest nombre de la Veritat trobaràs:

- La bolcada de la situació mundial
- Per comprendre fets i situacions noves en la lluita de classes es complementa amb: Estats Units: les bandades de l'imperialisme. Què hi ha darrere de les accions de Trump
- El combat de les seccions de la IV Internacional en Brasil, Espanya, França. A través dels congressos d'aquestes seccions
  - Debat amb militants africans. Intercanvi amb participants en la Conferència Mundial d'Alger
  - França: l'actualitat de la vaga general de maig-juny de 1968. Un ampli i complet dossier sobre el desenvolupament i significat actual de el 'maig francès'

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta